

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI (a Sf. Apostol Toma)

SF. PROROC ISAIA;
SF. MC. HRISTOFOR; ADUCEREA
LA BARI A MOAȘTELOR
SF. IER. NICOLAE

„DOMNUL MEU ȘI DUMNEZEUL MEU!”

Astăzi
ne aflăm
în Duminica

a doua după marele praznic al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, care poartă numele Sfântului Apostol Toma, pentru că ne amintește de evenimentul petrecut la 8 zile după Înviere, când Hristos S-a arătat Apostolilor și l-a chemat pe Toma, risipindu-i îndoiala din suflet. Conform spuselor Sfântului Evanghelist Ioan, în prima zi a Învierii, când S-a arătat Apostolilor și le-a dat puterea iertării păcatelor, instituind Taina Sfintei Preoții, Toma lipsea dintre ei. Iar când ceilalți zece i-au spus că L-au văzut pe Domnul înviat, acesta s-a îndoit și a exclamat: „Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” (Ioan 20, 25). Iar astăzi, Mântuitorul Iisus Hristos apare din nou și se coboară, din iubire fără de margini, pentru a fi atins de mâna creaturii Sale, Apostolul Toma, care a făcut o profundă mărturisire de credință: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (Ioan 20, 28)

Deci, Mântuitorul își arată rănilile și nu se rușinează de ele, deși trupul Lui era unul transfigurat, schimbat, îndumnezeit. Trupul Său dumnezeiesc purta semnele suferințelor pe care I Le-au provocat oamenii necredincioși, dar nu mai putea fi cuprins de legile fizice, și cu toate acestea a mâncat înaintea lor pentru a le arată că El este Cel care cu adevărat a înviat din morți. Apoi a mai spus un cuvânt lui Toma: „Pentru că M-ai văzut ai crezut. Dar fericiți sunt cei care nu au văzut și au crezut!” (Ioan 20, 29).

Apostolul Toma este cel care refuză să creadă în Înviere, plecând de la considerente ce țin de lumea această vizibilă, materială, supusă schimbărilor și într-o continuă prefacere, dar ignoră faptul că dincolo de cele vizibile, obișnuite, există o altă lume diferită de a noastră trecătoare. Îndrăzneala lui Toma este aproape înfricoșătoare; ea a dus la adevărata convertire a lui, a făcut din

el un mărturisitor curajos al Învierii, mărturisind dumnezeirea Mântuitorului Hristos. Acest strigăt mărturisitor și plin de credință sinceră, exprimă direct părerea de rău că s-a îndoit de Înviere, precum și faptul că el se pleacă total și definitiv Lui Iisus Dumnezeu-Omul care a biruit moartea prin Înviere. Atingându-se de Mântuitorul, Toma a simțit taina și puterea biruitoare a vieții, fiind copleșit de veșnicia ei.

Întâlnirea dintre Iisus Cel Înviat și Toma cel îndoielnic exprimă, în memoria Bisericii, învățătura că în Persoana Mântuitorului Hristos sunt unite cele două firi, dumnezeiască și omenească, în aceeași Persoană istorică, ce a mântuit neamul omenesc prin moarte și Înviere. În această zi, Biserica mărturisește faptul că Hristos Dumnezeu-Omul nu a părăsit prin Întrupare dumnezeirea Sa, ci doar slava dumnezeiască, în sensul că El S-a micșorat, S-a umilit, S-a smerit, S-a deșertat pe Sine

pentru izbăvirea lumii din iad și din moarte. Îndoiala lui Toma a fost mântuitoare pentru multe generații, mai ales cele pozitivistice care caută senzaționalul.

Această arătare a Domnului atestă, confirmă și mărturisește fără umbră de îndoială, că Iisus Cel Înviat se află prezent în mijlocul ucenicilor în mod real, palpabil și vizibil cu trupul Său cel mult-pătimitor pe Cruce, dar care aduce lumina și bucuria Învierii. Toți cei care credem și mărturisim Învierea, știm că adevărata credință nu se întemeiază pe lucruri senzaționale, ci pe realități și certitudini care își au originea în taina lucrării Duhului Sfânt, prezent în noi.

Deci, ziua de astăzi reprezintă un moment în care Dumnezeu ne cheamă să părăsim îndoială și să exclamăm împreună cu Apostolul Toma „Domnul meu și Dumnezeu meu”! ❖

Părintele Adrian Chiriță

ADUCEREA LA BARI A MOAȘTELOR SFÂNTULUI IERARH NICOLAE

„Nepărăsind cu duhul patria ta, cetatea Mira Lichiei, în cetatea Bari cea prea liniștită, preamărit te-ai adus cu trupul, arhiereule Nicolae, și prin venirea ta ai veselit mulțimea oamenilor celor de acolo, și pe cei neputincioși ai tămăduit.”
Troparul Aducerii la Bari a moaștelor Sfântului Ierarh Nicolae

Biserica „Sfântul Nicolae” din Bari, Italia, atrage anual mii de pelerini care se închină la moaștele Sfântului Ierarh Nicolae, adăpostite de catedrala care îi poartă numele. Moaștele se află la Bari din data de 9 mai 1087.

În acel an, în vremea împăratului grec Alexie și a patriarhului Nicolae al Constantinopolului, musulmanii au năvălit în cetatea Mirelor, cea din latura Lichiei (astăzi localitatea Demre, aflată în sudul Turciei) și au pustiit-o. Pentru ca moaștele sfântului să nu cadă în mâinile păgânilor, ele trebuiau mutate din localitate.

Se spune că Sfântul Nicolae s-a arătat într-o noapte unui preot care locuia în cetatea Bari și i-a zis: „Mergi și spune poporului acestuia și la tot soborul bisericesc ca, ducându-se în Mira, cetatea Lichiei, să ia de acolo moaștele mele și, aducându-le aici, să le pună în această cetate a Varului, pentru că nu pot să fiu în acel loc pustiu, așa voind Domnul Dumnezeu meu”. Preotul a povestit

în biserică vedenia pe care a avut-o. Cei din cetatea Var au luat trei corăbii și, îmbrăcându-se în haine de negustori, au mers în Lichia, în cetatea Mirelor. Intrând în biserică, au întrebat de moaștele sfântului, pentru a se închina la ele. Li s-a arătat mormântul, în biserică, unde sub pardoseală erau adăpostite moaștele Sfântului Nicolae. Au dat atunci la o parte pardoseala bisericii și săpând pământul, au găsit racla sfântului, plină de mir binemirositor. Preoții au strâns mirul în vase și luând și moaștele sfântului le-au dus la corăbiile lor și au plecat spre Italia, ajungând la Bari într-o zi de duminică.

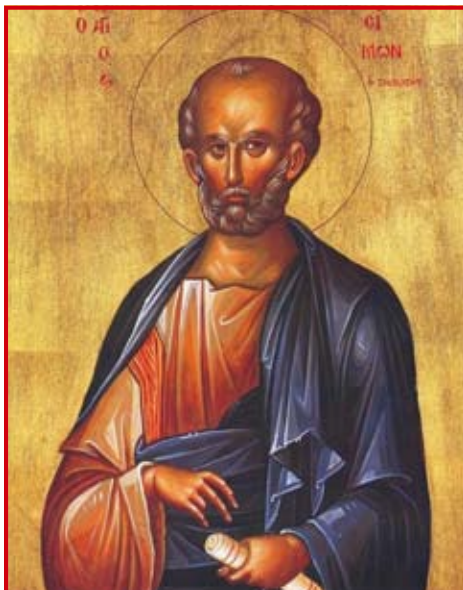
Poporul din Bari, aflând de venirea cinstitelor moaște ale sfântului, a ieșit în întâmpinarea lor. Moaștele au fost așezate în biserica „Sf. Ioan Botezătorul”, care era lângă mare. Oamenii care au adus prețiosul odor au făcut legământ să construiască o catedrală în care acestea să-și găsească odihna veșnică. Cripta a fost finalizată în octombrie 1089 de papa Urban al II-lea.

Apoi au mutat cinstitele moaște ale făcătorului de minuni Nicolae din Biserica „Sf. Ioan Botezătorul” în biserica cea nouă. De atunci, s-a consemnat în calendarul creștin-ortodox sărbătoarea aducerii cinstitelor moaște ale Sfântului Ierarh Nicolae în ziua a noua a lunii mai, cinstindu-se prin această sărbătoare ambele aduceri: cea din Mira la Bari, și cea din Biserica „Sf. Ioan Botezătorul” în biserica cea nouă. Ziua de 9 mai este sărbătorită la Bari cu focuri de artificii, parade, concerte și dansuri populare.

Construcția Catedralei Sfântului Ierarh Nicolae (Basilica di San Nicola, în limba italiană) a început în anul 1089 și a durat până în anul 1197, fiind înălțată în timpul dominației italo-normande a Apuliei. Catedrala „Sfântul Nicolae” este, în prezent, un important centru de pelerinaj, atât pentru italieni, cât și pentru creștinii ortodocși din estul Europei.

Arhitectura bisericii este deosebită. Are o formă pătrată, semănând mai mult cu un castel decât cu o biserică. Acest lucru este întărit de prezența a două turnuri masive în lateralele fațadei. Este posibil să fi jucat și rolul de castel de-a lungul istoriei.

Cripta Sfântului Nicolae, cu 26 de coloane, susținând capiteluri bizantine și romanice, păstrează moaștele sfântului. Biserica a fost renovată la sfârșitul secolului al XIII-lea, în anul 1456 și în secolul al XVII-lea. În secolul al XX-lea, renovarea a dus la îndepărtarea multor adaosuri baroce. Fiind un sălaș important pentru toată lumea creștină, în interiorul ei a fost amenajat și un paraclis ortodox. ❀

Sfântul Apostol Simon Zilotul

minune: prefacerea apei în vin. I s-a dat numele de „Canaanitul” și de „Zilotul” spre a-l deosebi de Sfântul Petru și de Sfântul Simeon „fratele Domnului”, urmașul Sfântului Iacob la Episcopia Ierusalimului.

Sfântul Simon Zilotul, numit și Natanael, este cel care și-a lăsat casa, părinții și mireasa pentru Mirele cel ceresc. Era de neam din Cana Galileei, cunoscut Domnului nostru Iisus Hristos și Preacuratei Maicii Sale, deoarece Cana nu este departe de Nazaret. Odată cu Pogorârea Duhului Sfânt, mirele cel din Cana a început a propovădui și el, alături de Apostoli, Evanghelia în toată lumea. El a propovăduit în Mauritania, Africa și Britania, unde și-a dat și suflul său, fiind răstignit și îngropat.

O părticică din moaștele Sfântului Simon Zilotul se află și în București, la Biserica Podeanu aflată pe strada Dornei, în apropierea Pieței Chibrit. Cele mai

multe persoane vin aici să ceară ajutorul în căsătorie. Sfântul Simon Zilotul este grabnic ajutor celor care vin cu această rugămintă. Moaștele Sfântului Simon Zilotul au fost aduse aici din 1971, atunci când Preasfințitul Valerian Zaharia, episcop al Oradiei, a venit și a fost adăpostit într-una din casele parohiale ale bisericii Podeanu. Preasfințitul Valerian fusese unul din cei care s-au opus autorităților comuniste care doreau închiderea mănăstirilor în urma decretului 410. Din 1971 și până în 1996 puțini au știut că în camera episcopului se afla un odor de preț: moaștele Sf. Simon Zilotul. Doar câțiva intrau în această încăpere și se puteau închina sfântului. Înainte de a-și da sfârșitul în mâinile lui Dumnezeu a lăsat ca această taină să fie cunoscută. Preasfințitul a dăruit aceste odoare de preț Bisericii Podeanu. ❀

Acest sfânt apostol este mirele de la nunta din Cana Galileii. La nunta acestuia, la care a participat Iisus și Maica Sa, Domnul Iisus a făcut prima

SFÂNTUL MUCENIC IOAN VALAHUL, UN TÂNĂR IUBITOR DE HRISTOS

**Sfântul Mucenic
Ioan Valahul
a trăit în
Țara Românească,
în vremea
domnitorilor
Matei Basarab
și Mihail Radu.
Suferă martiriul
pentru nelepădarea
de credința drept
măritoare creștin
ortodoxă în anul 1662,
la data de 12 mai,
atunci când se
săvârșește
și pomenirea sa
în calendarul
bisericesc.**

A fost născut din părinți de bun neam și binecredincioși, pe la anul 1644, în vremea stăpânirii binecredinciosului domn Matei Basarab. Vine apoi la domnie Mihail Radu (zis Mihnea al III-lea), care, neputând plăti haraciul și alte biruri grele cerute de stăpânitorii turci, se răzvrătește împotriva acestora, plănuind să se unească cu voievozii țărilor creștine din jur și să scape țara sa de sub robia turcească. Dar sultanul Mahomed al IV-lea trimite oaste mare de turci și de tătari, care face mare prăpăd și pustiire în țară și-l biruie astfel pe Mihnea. Când pleacă din țară, turcii duc cu ei mulți robi.

Acestea se petreceau în toamna anului 1659. Iar între cei robiți atunci s-a aflat și un tânăr, de numai 15 ani, cu numele de Ioan. Părinții lui îl crescuseră cu grijă, în frica lui Dumnezeu și în iubirea de țară și de credința strămoșească. Ioan era voinic și chipeș. Frumusețea lui feciorelnică atrăgea privirile tuturor, încât, pe drumul către Istanbul, un oștean turc mai bogat l-a cumpărat cu gând spurcat, vrând să-l silească spre păcatul blestemat al sodomiei. Dar tânărul s-a împotrivit cu scârbire și în vălmășeala luptei cu spurcatul agarean, l-a răpus, încercând să fugă. Fiind prins, a fost legat din nou și dus la Istanbul, unde l-au dat femeii turcului ucis; aceasta l-a dus în fața vizirului să-l judece și acolo tânărul a mărturisit fără înconjur adevărul. Vizirul

l-a predat atunci femeii văduve, pentru ca ea să facă cu dânsul ce va voi.

Stăpâna tânărului nu i-a luat capul, ci văzându-l voinic și bun de muncă l-a pus la început printre slugile sale. Văzându-l însă frumos la înfățișare, s-a aprins de drăcească poftă pentru el, ca oarecând femeia lui Putifar din Egipt pentru Iosif cel preafrumos și înțelept. Dorindu-l, a încercat la început să-l ademenească cu tot felul de făgăduințe, spunându-i că îl va lua de soț dacă el s-ar lepăda de credința creștină și s-ar face mahomedan. Ioan, deși foarte tânăr, s-a împotrivit cu tărie uneltirilor acestei noi Dalile și a

rămas nestrămutat în credința părinților lui și în curăția trupească.

Neizbutind să-l înduplece turcoaica cu nimic, s-a înfuriat și l-a dat eparhului (mai-marelui cetății), ca să-l pedepsească pentru uciderea soțului ei. Acesta l-a azvârlit în temniță, supunându-l la înfricoșătoare chinuri. Femeia venea zilnic la temniță, încercând necurmat să-l înduplece pe Ioan să-i facă voia, nădăjduind că ceea ce nu izbutiseră fără-delegile ei, vor face amenințările și chinurile. Dar viteazul tânăr nu s-a lăsat biruit nici de grozăvia chinurilor, pe care le-a îndurat cu bărbăție și cu ajutor de sus, rămânând până la sfârșit neclintit în credința creștină.

Văzând, așadar, femeia și prigonitorii că în zadar se ostenesc, au cerut vizirului să-l dea pe tânăr la moarte. Și scoțându-l din temniță, călăii l-au dus spre o margine a Istanbulului, la locul numit pe atunci Parmak-Kapi (adică Poarta Stâlpului), lângă Bezesténi (adică piața marelui bazar al neguțătorilor); aici i-au pus gâtul în ștreang și l-au înălțat în spânzurătoare, omorându-l, în ziua de 12 ale lunii mai, într-o vineri înainte de Înălțarea Domnului, din anul mântuirii 1662.

Așa a trecut către veșnicele locașuri tânărul mucenic român Ioan, în primăvara vieții sale, când avea numai 18 ani. Trupul său feciorelnic va fi fost aruncat în apele Bosforului sau poate a fost îngropat de creștini cucernici în vreun loc din jurul Istanbulului, unde numai Dumnezeu și sfântul însuși știe. Iar istoria scurtei dar pilduitoarei sale vieți a așternut-o în scris marele învățat grec Ioan Cariofil din Istanbul, care a trăit pe vremea sfântului, fiind martor al pătimirilor lui. ❖

Nu vă faceți griji

Iubiți rugăciunea. Să vă îndreptați continuu mintea la Dumnezeu... Pentru a nu trăi în întuneric, apăsați „întrerupătorul” rugăciunii, ca să vină lumina divină în sufletul vostru. În adâncul sinelui vostru va străluci Hristos... Când mintea omului se pregătește pentru rugăciune, într-o miime de secundă vine harul divin. Atunci omul se umple de har și vede totul cu alți ochi.

Toate se aranjează cu ajutorul rugăciunii. Dar trebuie să ai dragoste, să ai căldură în rugăciune. Să nu îți faci griji, ci să îți pui încrederea în dragostea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Când te afli în rugăciune, toate devin așa cum trebuie. Înăuntrul tău vine

harul lui Dumnezeu. Când ai harul, toate se fac cu bucurie, fără efort.

În cazul rugăciunii, nu are importanță durata temporală, ci încordarea. Să vă rugați lui Dumnezeu fie și pentru cinci minute, dar dedicați lui Dumnezeu cu dragoste și dor. Adică rugăciunea trebuie să fie conștientă, cu mintea concentrată.

Ca Iisus să vină înăuntrul nostru atunci când Îl chemăm cu „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”, inima noastră trebuie să fie curată, să nu aibă nici o piedică, să fie liberă de ură, egoism și răutate.

**Sfântul Cuvios
Porfirie Kavsokalivitul**

SFÂNTUL IERARH IACOB PUTNEANUL, MITROPOLITUL MOLDOVEI

Sfântul Ierarh Iacob, Episcop al Rădăuților și Mitropolit al Moldovei a trăit în secolul al 18-lea. Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în rândul sfinților în anul 2016. Ca arhiepiscop s-a preocupat de luminarea poporului pe care-l păstora.

Sfântul Iacob s-a născut la 20 ianuarie 1719, într-o familie de țărani credincioși cu mulți copii, dintre care mulți au devenit călugări, la fel cum au făcut și părinții săi, la un moment dat. La vârsta de 12 ani a plecat la mănăstire, unde a deprins cu repeziciune rânduiala, a învățat carte și a fost tuns monah, iar apoi hirotonit în treapta preoției de către Mitropolitul Moldovei, Antonie. Este ales stareț la Putna la 25 de ani. La nici un an după această alegere, Iacob a fost numit episcop la Rădăuți.

În doar cinci ani petrecuți pe scaunul episcopal la Rădăuți, Iacob Putneanul se va remarca atât prin activitatea administrativă, cât și prin cea culturală. Se îngrijește de tipărirea Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur, continuând activitatea înaintașului său, Episcopul Varlaam (1735-1745). Aceasta a fost și prima liturghie românească tipărită în Moldova. Dă curs exigențelor noului Așezământ domnesc din 1747 pentru întemeierea de școli pe lângă scaunele episcopale și organizează, în același an, școala în limbile slavonă, greacă și română la sediul episcopal.

Pe 13 noiembrie 1750, Sfântul Iacob este ales mitropolit al Moldovei. Episcopul Iacob era cunoscut pentru deschiderea culturală, promovarea ideilor înnoitoare, școlarizarea clerului și a poporului. În fruntea Mitropoliei de la Iași, Iacob Putneanul a dus aceeași activitate administrativă statornică. Printre sarcinile pe care și le-a asumat se numără scoaterea Mitropoliei de sub jugul greu al datoriilor financiare pe care le avea, reorganizarea tipografiei, purtarea de grijă pentru mănăstiri și bisericile din eparhie.

Pe călugări și preoți îi sfătuia să nu-și precupească eforturile în a se instrui și a-i călăuzi pe credincioși pe calea cea dreaptă. Părinților le cerea să nu-i lipsească pe copii de binefacerile științei de carte. Întregului popor îi adresează învățături menite a-i întări credința și a-l feri de rătăcirile eresurilor și ale rămășițelor cultelor păgâne. Iacob Putneanul a avut și preocupări menite să apere Ortodoxia: ia poziție împotriva împărțășaniei cu azimă și susține neclintit slujirea cu pâine, apără cultul icoanei, cinstirea sfinților și independența locașurilor de cult.

Tot prin grija Sfântului Iacob, la Iași

a apărut primul spital public, în 1757, pe lângă care a fost înființată Mănăstirea „Sfântul Spiridon”, care urma să se îngrijească de buna funcționare a spitalului. Astfel a continuat tradiția de îngrijire a bolnavilor de către creștini, dar mai ales de către monahi, lucru început încă din vremea Sfântului Vasile cel Mare, în veacul al 4-lea, în Capadocia.

În anul 1760, din cauza opoziției ferme față de impozitul foarte greu al văcăritului, Iacob părăsește scaunul mitropolitan. Cu liniștea celui care se jertfește pentru binele aproapelui, el se adresează demnitarilor țării la plecarea din Iași astfel: „Iată m-am lepădat și de mitropolie, și de cinste, și de toate ale acestei lumi, numai focul jurământului să nu-mi iau în cap și în suflet, și socotiți că suntem musafiri acestei lumi, și în

cea lume avem a trăi și a răspunde de toate faptele noastre și fiți sănătoși“.

Revine la mănăstirea sa de metanie, Putna. A purtat de grijă mănăstirii, aceasta având parte de a doua epocă de înflorire după cea a ctitoririi. Fiind un iubitor și lucrător al rugăciunii celei curate, se va îngriji și de Schitul Sihăstria Putnei, locul de nevoiță al celor care doreau și puteau să ducă o viață închinată rugăciunii, lipsită și de îndatoririle exterioare pe care le presupune viața unei mănăstiri. Aici viețuiesc o parte dintre colaboratorii săi apropiați, cuviosii Arsenie, Sila, Paisie, Nathan, acesta fiind duhovnicul și fostul eclesiarh al mănăstirii și copist al multor cărți la cererea Mitropolitului Iacob. O altă sihăstrie a mănăstirii a luat ființă atunci, la Ursoaia, mai retrasă decât schitul Sihăstria Putnei.

Simțind că în curând va trece la cele veșnice, Mitropolitul Iacob primește marea schimă din mâna cuviosului Nathan, la Sihăstria Putnei, fiind numit Eftimie. După 5 zile, în 15 mai 1778, sufletul său se întâlnește cu Mirele cel dorit, Hristos Domnul, pe Care L-a slujit o întreagă viață cu râvnă, dragoste și frică sfântă.

A fost înmormântat în pridvorul Mănăstirii Putna, în mormântul pe care și l-a pregătit, alături de osemintele părinților săi după trup și alături de strămoșii săi după duh, viețuitorii de peste veacuri ai mănăstirii.

Viața sa în Hristos și grija pentru cei aflați în nevoi va face ca Iacob să intre în istorie ca cel ce a fost „păstorul celor săraci și umili” și a avut „o viață de sfânt” (Nicolae Iorga). În el s-au unit vitalitatea lucrării exterioare și evlavia lucrării lăuntrice, bărbăția și smerenia, acrivia și milostivirea. Faptele și scrierile sale au născut atașamentul obștii monahale de la Putna față de el, evlavia și cinstirea de către credincioși, iar, în prezent, inițierea demersurilor de canonizare. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-16 MAI 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 9.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a după Paști (a Sf. Apostol Toma) Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 12.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 14.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 15.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 16.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) - Utrenia, Sf. Liturghie